

Naslov originala:

R.L. Stine
LIAR LIAR

Copyright © 2000 by Parachute Publishing, L.L.C.

Translation Copyright © 2005 za srpsko izdanje, LAGUNA

The Nightmare Room™ is trademark of Parachute Publishing L.L.C.
Published by arrangement with HarperCollins Children's Books, a
division of HarperCollins Publishers, Inc.

DOBRO DOŠLI...

Ja sam R. L. Stajn. Dozvolite da vam predstavim Rosa Artura. To je onaj dečak ravne, smeđe kose i blago iskrivljenog osmeha, što razgovara s one dve devojčice kraj bazena.

Moglo bi se reći da Ros ima sve. Popularan je, pametan i zgodan. Njegov otac je direktor jednog velikog filmskog studija. Ros živi na Beverli Hilsu, u kući s bazenom i teniskim terenima u dvorištu.

Savršen život? Ne baš.

Ros ima mali problem. Stalno priča priče. Neki bi ih možda nazvali lažima. U stvari, Ros je ispričao tolike laži tolikim ljudima, da više ni sam ne zna šta je istina a šta nije.

Rosov mali problem uskoro će ga odvesti na jedno zastrašujuće mesto – u Sobu košmara. A kada se jednom nađe tamo, Ros će doći do užasavajućeg otkrića – ne možeš se izvući pričom!

1.

Kad sam bio mali, neki klinac mi je tvrdio kako svako ima svog dvojnika negde u svetu. Rekao sam mu da je lud.

Sada imam dvanaest godina, i upravo sam video svog dvojnika. Naravno da nisam verovao sopstvenim očima. On ne samo da je izgledao kao ja – već je bio ja!

Nisam piljio u ogledalo, nego u dečaka s mojim licem – mojom ravnom smeđom kosom, mojim plavim očima, mojim malo iskrivljenim osmehom. Moje LICE! Moje TELO! Piljio sam u SEBE! U SEBE!

Znam, znam da zvučim pomalo sluđeno.

Ali i vi biste bili sluđeni da imate dvojnika, a još pri tom ne znate ni ko je on ni odakle je došao.

Duboko ću udahnuti. To je ono što mi tata stalno savetuje. On uvek kaže: „Duboko udahni, Rose.“

Moj tata je direktor jednog studija, jedan od šefova u firmi *Mango pikčers*. Provodi dane raspravljajući se s producentima, rediteljima i filmskim zvezdama. Kaže da duboko udahne oko milion puta dnevno. To mu pomaže da ostane smiren.

Zato ću ja duboko udahnuti i započeti svoju priču od početka, ili možda malo pre početka.

Uzgred, lagao sam o plavim očima.

Nemam plave oči. One su zapravo tamnosive. Što je gotovo isto što i plavo, zar ne?

Počecu svoju priču sa školom. Pohađam srednju školu na Beverli Hilsu koja se nalazi samo nekoliko ulica dalje od moje kuće.

Znam šta mislite. Mogu se smatrati srećnim što imam tatu u filmskoj industriji i što živim na Beverli Hilsu, u velikoj kući s bazenom, teniskim igralištem i bioskopskom salom u podrumu.

U pravu ste. To jeste sreća. Velika sreća. Ali uprkos svemu, i ja imam probleme. Mnogo problema.

Sindi Matson je jedan takav problem. Između časova naleteo sam u hodniku na Sindi i odmah sam primetio kako je sva zjapurena. Lice joj je bilo crveno i stalno je nervozno popravljala svoje crne šiške, a zatim bi stiskala i opuštala pesnice. Napeta. Veoma napeta.

„Rose... gde si bio?“, upitala je preprečivši mi put.

Sindi je viša od mene. Visoka je najmanje dva, dva i po metra. Uz to i vežba. Mogla bi da bude kaskaderka u filmu *Ksena: princeza ratnica*. Zato pokušavam da s njom ostanem u dobrim odnosima.

„A... gde sam bio?“ Pomislio sam da bi bilo pametno ponoviti njeno pitanje.

Ali Sindi je svedjedno eksplodirala. „Sećaš se? Juče po podne je trebalo da se sastaneš sa mnom! Trebalo je da zajedno idemo u prodavnicu *Urban outfitters*!“

„Da, znam“, rekao sam. „Ali znaš...“ Morao sam brzo nešto da smislim. „Termin za čas tenisa mi je pomeren jer je moj trener povredio ruku. Pokušavao je da otvori kutije s teniskim lopticama, ali mu se ruka zaglavila i uganuo je zglobov. Ozbiljno. Zato su mi časovi pomereni. A i na mom reketu je trebalo popraviti žice, pa sam morao da odem u prodavnicu teniske opreme na Bulevaru Vilšajr da uzmem drugi reket dok je moj na popravci.“

Zastao sam da udahnem. Da li veruje u ovakav izgovor?

Ne.

„Rose, to je takva laž“, rekla je Sindi kolutajući očima. „Ti imaš časove tenisa subotom. Zar ne možeš jednostavno da kažeš istinu? Zaboravio si na mene – zar ne? Jednostavno si zaboravio.“

„Nije istina“, bio sam uporan. „Ono što se zapravo dogodilo jeste... istina. Potpuna istina. Moj pas se razboleo i mama me je zamolila da joj pomognem da ga odvedemo kod veterinara. I tako sam...“

„Od kada ti imaš psa?“, prekinula me je Sindi.

„Šta?“, zurio sam u pod razmišljajući. Bila je u pravu. Mi nemamo psa.

Ponekad se toliko trudim kad pričam da zabrljam u detaljima.

Sindi je zakolutala očima po hiljaditi put.

„Nadam se da se bar sećaš da idemo zajedno na Maksovu žurku kraj bazena u petak uveče, ili si možda i na to zaboravio?“

Potpuno sam zaboravio na to.

„Naravno da se sećam“, rekao sam. „Ne bih zaboravio tako nešto.“

Začulo se školsko zvono i to je bio znak da oboje već kasnimo na nastavu. Otrčali smo, svako u svom pravcu. Čim sam skrenuo ka učionici naleteo sam na Šarmu Gregori.

Šarma je sitna plavuša i govori tiho kao miš. Ona je sušta suprotnost Sindi. Veoma je lepa i stvarno pametna. Prošlog aprila je osvojila nagradno putovanje u Vašington zahvaljujući jednom pismenom sastavu. (Ali nije otputovala jer je bila pozvana na neku kul oskarovsku zabavu.)

„Hej, Rose“, pokazala je na mene. „Maksova žurka u petak uveče – je l' tako?“

Osmehnuo sam joj se. „Aha. Sigurno.“

„Nalazimo se tamo ili hoćeš da pre toga dođeš kod mene?“

Joj. I Šarmu sam pozvao da ide sa mnom na žurku.

Zašto sam je pozvao? Dopustiće mi da prepisujem od nje na kontrolnom iz hemije. Zato sam pomislio da zaslužuje priliku.

„Uh... najbolje je da se nađemo tamo“, rekao sam. Podigao sam palčeve i požurio na čas engleskog.

Pažljivo sam zatvorio vrata učionice za sobom i na prstima se došunjao do svog mesta. Nadao sam se da gospođica Daglas neće primetiti da sam zakasnio. Na svu sreću, moje mesto je u poslednjem redu pa je veoma jednostavno ušunjati se ili išunjati.

„Rose, kasniš“, oglasila se gospođica Daglas.

„Am... pa, ovaj da“, odgovorio sam vadeći svesku iz ranca. Brzo razmišljaj, Rose. „Morao sam da ostanem duže na času gospodina Harisona i... mm... pomognem mu da vrati neke knjige u biblioteku. Gospodin Harison je nameravao da mi napiše opravdanje, ali je zaboravio.“

Gospođica Daglas je klimnula glavom. Mislim da mi je poverovala.

„Molim vas da svi izvadite svoje pismene sastave“, rekla je razmeštajući knjige po stolu. Ona uvek poravnava stvari na svom stolu, tako da izgledaju savršeno, kao pod konac.

„Volela bih da neki od vas pročitaju svoje sastave pred razredom. Zašto ne bismo počeli s tobom, Rose?“, rekla je uputivši mi zubat osmeh. Kada se smejala videle su joj se desni.

„Šta... da pročitam svoj sastav?“ Morao sam da odugovlačim kako bih dobio na vremenu. Pokušao sam da brzo smislim nešto.

Sinoć sam počeo da pišem sastav. U stvari, počeo sam da razmišljam o tome da počnem s pisanjem. A onda je na televiziji počeo meč profesionalnog rvanja. Kada se završio, bilo je već vreme za spavanje.

Osmeh gospođice Daglas je nestao. „Imaš li sastav, Rose?“

„Pa, napisao sam ga“, kazao sam joj. „Ali je još uvek u mom kompjuteru. Zato što smo imali neku vrstu strujnog udara u kući i štampač mi je eksplodirao! Dimilo se iz njega kao iz toster. Zbog toga nisam mogao ništa da odštampam. Ali nabaviću nov štampač odmah posle škole i sutra ću doneti sastav.“

Dobar štos, šta mislite?

Barem sam ja tako mislio. Ali pre nego što sam shvatio šta se događa, gospođica Daglas je već stajala nada mnom.

Zurila je u mene kroz naočare s crvenim okvirom. „Rose“, rekla je kroz stisnute zube, „slušaj šta ti govorim. Pazi se. Jer ako tako nastaviš, mogao bi da padneš iz ovog predmeta.“

Piljeći u nju, upitao sam je: „S čim ako nastavim ovako?“

2.

Odmah posle nastave požurio sam ka svom ormariću. Neki dečaci su želeli da još malo ostanem, ali nisam mogao. Znao sam da me tata čeka ispred škole da me vodi na časove glume.

Tata baš i nije oduševljen mojim časovima glume. Ali, Džeri Nadler, moj učitelj, stari je tatin prijatelj. A Džeri kaže da sam talentovan, da podsećam na mladog Toma Kruza i da će me ljudi pamtit po mom pomalo iskrivljenom osmehu.

Znam da nemam previše šanse da postanem filmska zvezda. Mnogi od njih dolaze kod nas kući i stvarno su strašni ljudi. Ali ne bi mi smetalo ni da glumim u nekim komercijalnim filmovima i zarađujem gomilu para.

Pobacao sam stvari u ormarić. Odjednom sam se zaustavio. Iz gomile knjiga na podu virila je smeđa koverta. Tata me je pre dva dana zamolio da je pošaljem, ali sam zaboravio.

Odlučio sam da je pošaljem sutra. Zalupio sam vrata ormarića i zaključao ga. Ugledao sam Sindi kako mi maše s drugog kraja hodnika. Viknuo sam joj da kasnim.

„Kuda ćeš?“, upitala je.

„Pa... moram da pomognem mami u nekom dobrotvornom radu“, doviknuo sam. „Skupljamo sveće za beskućnike!“

Zašto sam to rekao?

Zašto jednostavno ne kažem istinu? Ponekad ne znam zašto izmišljam sve te priče. Pretpostavljam da je to zato što mogu!

Pokazao sam joj uzdignute palčeve i krenuo ka ulaznim vratima. Bio je sunčan dan, s jasnim plavim nebom, toplo kao da je leto, iako je već bila kasna jesen. Sunce je obasjalo auto i on se sijao kao veliki crni dijamant.

„Hej, hej, hej!“ Pozdravio me je tata. „Šta ima novo, Rose? Šta je, frajeru?“ Misli da je zabavno kad govori praistorijskim reperskim jezikom. Mama kaže da će, ako ga budemo ignorisali, verovatno prestati.

„Zdravo, tata“, rekao sam, spustivši se na crno kožno sedište. „Auh!“ Bilo je vruće od sunca.

Tata se pogledao u retrovizor i popravio kosu sa strane. Veoma je ponosan na svoj mladoliki izgled. Ima ravnu smeđu kosu i tamnosive oči, baš kao i ja.

Primetio sam da svaki put kad prolazi pored ogledala u kući pregleda svoju kosu proveravajući da li je još gusta.

Uvek je preplanuo. Kaže da je to deo posla. I stalno nosi istu kombinaciju – crne pantalone, crnu majicu kratkih rukava i sportski blejzer. Tvrdi da je to službena uniforma, isto kao što je crni mercedes službeni auto.

Uvek ismeva filmsku industriju, ali znam da voli što je velika zverka u studiju.

Ponovo se pogledao u retrovizoru i izvezao se s parkinga. Nagnuo sam se i pojačao klimu na maksimum.

„Moram da svratim do studija *Junivers filmsa* i nađem se s producentom kog pokušavam da angažujem“, rekao je. „Zatim ću te odvesti do Džerija. Kako se vas dvojica slažete? Je l' te nečemu naučio?“

„Da“, rekao sam. „Dobro je. Uglavnom smo čitali scenarija. Znaš, onako, naglas.“

Tata se osmehnuo. „Jesi li spreman za probno snimanje?“

Uz osmeh sam mu odgovorio: „Ne još.“

Telefon u autu je zazvonio. Pritisnuo je dugme i razgovarao sa svojom sekretaricom o nekoj zbrci s budžetom.

Gledao sam kroz prozor. S obe strane ulice rasle su se palme. Tata se okrenuo ka meni.

„Poslao si onu kovertu, zar ne? To su veoma važni ugovori.“

„Da. Poslao sam je.“ Čista laž. Znao sam da ću je poslati sutra.

„To je dobro“, uzdahnuo je tata. „Ako zakasni, odraće mi kožu.“

„Nema problema“, odgovorio sam.

„Dugo sam bio odsutan zbog snimanja na terenu, pa nismo imali priliku da to konačno završimo. Kako je u školi?“

„Super!“, rekao sam. „Gospođica Daglas je danas rekla da ću verovatno biti pohvaljen.“

„Hej, to je odlično!“ Tata me je lupio po ruci i zamalo skrenuo s puta.

Telefon je ponovo zazvonio. Tata je razgovarao sve dok nismo došli do *Juniversovog* studija.

Već sam bio ovde s tatom. Prošli smo kraj dugačkih niskih belih zgrada dok tata nije pronašao mesto za parkiranje.

Uveo me je u veliku prostoriju koja je više podsećala na dnevni boravak nego na kancelariju. Imala je dva duga crvena kožna kauča, jedan nasuprot drugom, beli tepih, crvene zavese koje su odgovarale boji kauča, tri televizora, crni hromirani bar, a svuda naokolo bile su police za knjige.

Nije bilo stola.

„Ovo je Mortova kancelarija“, rekao je tata. „Sačekaj me ovde. Završiću za pet minuta. Ovo mi je veoma važno. Potreban mi je Mortov potpis na ugovoru.“

Pokazao je na police pretrpane uramljenim slikama, nagradama, plaketama, vazama i drugim svaštarijama. „Razgledaj malo, ali budi oprezan, Rose. Ne diraj ništa. Mort je lud za svojom kolekcijom. Izbezumi se ako nađe otiske prstiju na bilo čemu!“

„Nema problema“, odgovorio sam.

„Moram ga nagovoriti da radi za nas“, rekao je tata i otišao.

Seo sam na jedan crveni kauč. Upao sam oko pola metra u jastuk! To je bio najmekši kauč na kom sam ikada u životu sedeo!

Uskoro mi je postalo dosadno. Došao sam do police i posmatrao fotografije i nagrade.

Video sam uokvirenu fotografiju Morta i predsednika Sjedinjenih Država, kako se smeškaju na terenu za golf. Na njoj je bio predsednikov potpis.

Bilo je tu još desetak različitih Mortovih fotografija s filmskim zvezdama i s još nekim ljudima koji su izgledali prilično važno.

Na jednoj polici nalazio se šlem viteza i sjajni srebrni mač. Najverovatnije filmski rekviziti.

Sledeća polica bila je puna statueta i plaketa. Zaustavio sam se ispred poznate zlatne statue. Nagrada Filmske akademije! Oskar!

Prešao sam rukom preko njegove glatke, sjajne glave, shvativši da nikada pre nisam dodirnuo Oskara.

„Baš je kul“, rekao sam naglas.

Nisam mogao da se zaustavim, morao sam ga uzeti. Morao sam da vidim koliko je težak i kakav je osećaj držati Oskara u rukama.

Bio je mnogo teži nego što sam očekivao. Čvrsto sam ga držao obema rukama. Kako je samo gladak. Zlato je bleštalo pod svetlima s tavanice.

Držeći ga čvrsto po sredini, podigao sam ga iznad glave. „Hvala vam!“, doviknuo sam zamišljenoj publici. „Hvala vam na ovoj nagradi! Oduševljen sam njome i zaista sam je zaslužio!“

Podigao sam statuu još više...

...i ispala mi je iz ruke.

Nespretno sam pokušao da je uhvatim, napravivši nagli pokret.

Promašio sam. I gledao kako se razbija o pod.

Čuo se glasan tup udarac dok je padala postrance. A zatim jedno užasno krc!

Znao sam da nikada neću zaboraviti taj strašni zvuk.

Pao sam na kolena kako bih je podigao.

„Molim te, budi čitava... Molim te, budi čitava!“

Ne. Nije bila čitava.

Okrugla glava Oskara se odlomila.

U jednoj ruci sam držao telo, a u drugoj glavu.

A tada, dok sam još bio na kolenima, začuo sam korake.

Neko je ulazio u kancelariju!